

DOUBLE OR NOTHING

DOUBLE ●

KIM SHERWOOD

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Ian Fleming Publications Limited
Oorspronkelijke titel: *Double or Nothing*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: HarperCollins UK
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: Andrew Davis en Claire Ward © Ian Fleming Publications Ltd 2022
Foto auteur: Rosie Sherwood
Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1134 9
ISBN 978 94 027 6685 1 (e-book)
NUR 305
Eerste druk november 2022

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers 2022.

Double O, James Bond and 007 are registered trade marks of Danjaq LLC, used under licence by Ian Fleming Publications Limited.
The Ian Fleming logo and the Ian Fleming signature are both trademarks owned by The Ian Fleming Estate, used under licence by Ian Fleming Publications Limited.
Kim Sherwood asserts the moral rights to be identified as the author of this work.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Een afspraak met de duivel

De Witte Helm zei: ‘Eén ziel redden staat gelijk aan het redden van de hele mensheid.’

Sid Bashir drukte niet af. Hij liet zijn camera zakken. Zijn vinger liet de sluiters los.

De Witte Helm gaf hem een vriendschappelijke stomp op de arm. ‘Dit moet u toch weten, broeder. De Witte Helmen houden zich aan deze woorden uit de Koran. Wie één leven redt, redt de hele mensheid.’

Bashir boog zijn hoofd. ‘Dat zei mijn moeder altijd.’

‘Allah zegene haar. Ze heeft u goed opgevoed. Ik droeg vroeger wapens. Maar het is beter mijn leven aan mijn volk te geven dan anderen om het leven te brengen.’

‘Allah zegene uw familie ook.’ Bashir greep de bank vast toen de truck uitweek om een krater te omzeilen. Zijn borstkas zat vast van de rook, die door zijn keel naar binnen was gestroomd als beton op zoek naar een leegte om te vullen toen hij de vrijwilligers van het Syrische reddingsteam de vuurzee in was gevolgd, tussen het puin gravend naar overlevenden in de minutenlange nasleep van een clusterbom, het Rode Halvemaan-magazijn zuchtend en steunend, tot de muren het begaven en het instortte in een wolk van pleisterkalk. Bashir trok de mouw van zijn gehavende Barbour over zijn Casio-horloge omhoog. Er zat een jaap in zijn onderarm. Hij veegde bloed van de wijzerplaat. Met elke wegtikkende seconde werden haar kansen kleiner. Nog vijf minuten tot het afzetpunt.

De man naast hem zette de witte helm af met zijn naam in watervaste stift erop geschreven, schudde stof en gruis uit zijn haar en zette hem weer op. Hij werkte gewillig mee toen Bashir zijn portret nam, maar de op Bashir gefixeerde blik was onderzoekend. ‘Ik heb andere fotojournalisten meege maakt, *sir*. Zelfs andere mannen van Reuters. Ik heb ze slachtoffers in hun

auto's zien trekken en naar het ziekenhuis zien brengen terwijl ze onder vuur genomen werden. Kinderen zien beschermen tegen granaten. Hun scherfvesten zien weggeven.' De Witte Helm snoof. 'Maar ik heb nooit een fotojournalist zo iets zien doen zonder eerst een foto te nemen. U rende de vuurzee in, en u nam geen enkele foto. Niet totdat we de doden hadden geborgen om te worden begraven. U bent wellicht een nobel man, maar u bent geen oorlogsfotograaf. En u houdt uw camera vast als een wapen.'

Bashir keek naar beneden. Drie vingers om de kolf, duim op de loop, wijsvinger op de trekker. Zijn hartslag was gejaagd. 'Het is mijn eerste oorlog.' Hij deed een poging tot glimlachen. 'Ik heb nog geen verdedigingsmechanisme ontwikkeld tegen mijn menselijke trekken.'

De man nam Bashir aandachtig op. De zware zweetlucht van de andere vrijwilligers in de laadbak, het gekraak van hun brandwerende overalls, de pijnkreten uit de medische truck achter hen, de wind die over de berghelling langs de wielbasis joeg, het plotselinge rommelende geluid in de lucht, waarbij de dijbeenspieren van elke man zich spannen en dat hen overeind deed komen zonder dat er een woord werd gewisseld, tot er een zijn hand opstak en riep: 'Het is maar een burgertoestel' – dat alles vulde de stilte. De Witte Helm haalde zijn schouders op. 'Ik denk het niet, sir. Ik denk dat u meer begaan bent met uw eigen privéoorlog dan met de onze. Maar bedankt voor uw hulp. Wellicht hebt u uw ziel gered, vandaag. Ik geloof dat u hier wilde worden afgezet... voor uw volgende fotoreportage.'

Bashir had zo snel geen reactie klaar en kreeg er ook de kans niet voor, omdat de truck tot stilstand kwam.

De Witte Helm sloeg zijn handpalmen tegen elkaar, alsof hij zijn handen schoonveegde van Bashirs nabijheid. Toch voegde hij eraan toe: 'Denk eraan, broeder: één ziel redden staat gelijk aan het redden van de hele mensheid.'

Bashir moest bukken toen hij opstond. Zijn moeder had hem die opvatting van jongs af aan op het hart gedrukt, hoewel hij lang geleden een andere filosofie was gaan aanhangen. Sid Bashir had een nummer en een volmacht om te doden gekregen. Hij was 009, en het berekenende karakter van zijn taak maakte het voor hem moeilijker te verdedigen dat je met het redden van één ziel de wereld ietsje beter maakte. Hij zou eerder één leven opofferen ten behoeve van vele. Dat was misschien kil, maar logica liet geen ruimte in het hart.

Vanavond zou Bashir echter proberen slechts één leven, één ziel te red-

den, en al was het niet van groot belang voor de wereld, het was van groot belang voor hem.

De deuren gingen open. Bashir bedankte de mannen en sprong op een weg die om de voet van de berg kronkelde, de dorre aarde en het beschadigde wegdek beschenen door zwak maanlicht.

De trucks ratelden verder, koplampen verdwenen langzaam, en daarmee het geluid van de motoren, tot het enige wat bewoog op de steile helling van de berg één zwart stipje was, de figuur van Bashir die steeds verder omhoogkroop, zijn langgerekte silhouet dat opdook en opgeslokt werd door de smalle schaduwen van pijnbomen. Terwijl de minuten wegtikten, leek zich hoog op de berg een tweede zwart stipje los te maken uit de plompenblad-schaduw van overdrijvende wolken, bergafwaarts. Dit tweede zwarte stipje zigzagde, en zijn eigen schaduw werd vervormd door de onmiskenbare omtrek van een wapen. Het wapen en de schaduw waren van korporaal Ilyasov, die op zijn eerste missie was voor Rattenfänger PMC.

Rattenfänger PMC bood een gemiddeld jaarsalaris in een munteenheid naar keuze voor slechts één maand dienst aan het Front, waar het Front zich ook maar bevond, hoe officieel of onofficieel ook – Jemen, een concertzaal of tempel, de Centraal-Afrikaanse Republiek, een metro in een wereldhoofdstad. PMC stond voor Private Military Company, of Pretty Much Crap, want Rattenfänger een paramilitaire organisatie noemen was zoiets als de maffia een sociëteit noemen. Geregistreerd onder voortdurend wisselende lege vennootschappen bestond Rattenfänger uit terroristen met winstoogmerk, plundersaars die instabiele situaties veranderden in oorlogen en rustige straten in tonelen voor het avondnieuws. Hun huurlingen en bases waren internationaal. Bomaanslagen op ambassades, ontvoeringen, miljoenenroven, burgeroorlogen met te weinig media-aandacht en datalekken droegen allemaal hun vingerafdrukken. Maar die vingerafdrukken konden nooit worden getraceerd, evenmin als hun financiers.

Dat boeide korporaal Ilyasov allemaal niet, afgezien van de 1.240.000 roebel per maand. Hij had een vrouw en drie kinderen, en dat deed er wél toe. Vóór Rattenfänger had Ilyasov mogen hopen dat in een jaar te verdienen, als hij zijn zakken wijd genoeg openhield. Dit was zijn eerste uitzending. Zijn bivakmuts aftrekkend zodat hij de nasmaak kon uitspugen van de derderangs wodka van die avond, vervolgde Ilyasov voorzichtig zijn pad naar beneden, precies zoals ze hem hadden geleerd in Molkino. Hoewel het risico op een aanval tot dusver klein was in Assads gebied, en zo hoog op deze

godverlaten rots waar helemaal niks groeide. Daarom hadden ze de oostelijke hellingen gekozen voor de tijdelijke geheime basis, met de achterkant van de berg naar de Middellandse Zee gekeerd en de paar verspreid liggende plaatsjes richting Tripoli.

De grond onder zijn schoenen was hard, maar de bomen hielden hun naalden vast. Ilyasov tuurde omhoog om de positie van de maan te bepalen, maar die had er geen zin in vanavond, net als hij. Hij zag er het nut niet van in om zo ver van de basis te patrouilleren – verdacht kolonel Mora ervan hem te straffen omdat hij had gewonnen met kaarten. De andere gasten zaten naar de show te kijken, en hij luisterde naar de wind.

Ilyasov schatte net in hoelang de vrouw die ze vasthielden het nog zou redden toen een schim tussen de bomen te snel bewoog om een doorbuigende tak te zijn, en meteen daarna waarschuwde iets blinkends in het zwart hem dat er een mes op hem af suisde. Die informatie drong te laat door. Het mes vond zijn halsader en Ilyasov ging zijwaarts neer.

Het laatste waarvan hij zich bewust was, was een schoen die hem op zijn rug duwde, en vervolgens een dun streepje licht op zijn gezicht. In de trillende straal ontwaarde Ilyasov ogen als antiek goud en een neus met een bobbel. Hij had nog maar een halve minuut te leven, en hij zou dit aan niemand rapporteren.

Ilyasovs lichaam zou worden teruggebracht naar zijn vrouw door een beleeftde zilvergrijze heer, die vijf miljoen roebel aan ‘verzekeringsuitkering’ op de keukentafel zou achterlaten, tezamen met een medaille wegens bloed en moed. Wanneer zijn vrouw kranten en haar plaatselijke raadslid opbelde om antwoorden te eisen, zou ze door buitenlanders in goedkope, donkere pakken op haar fout worden gewezen.

Bashir trok het vlakke werpmes los en veegde het lemmet schoon aan de arm van de dode man, bij zijn biceps, waar hij een Syrisch vlaggetje verwachtte. Hij richtte de zaklamp op de mouw van de man. Niets. Hij keek nog eens naar het gezicht.

Bashir tikte op zijn oortje. ‘Houd je van verrassingen, baas?’

Een kirrend lachje, toen Moneypenny’s stem: ‘Hangt ervan af wie er uit de taart springt, 009.’

‘Ik weet dat je hoopte op uitgeputte soldaten van de Syrische Strijdkrachten. Maar wat dacht je van een zwaarbewapende, goedgetrainde, maar mordsdode soldaat zonder vlaggetje?’

‘Rattenfänger?’

‘Stille bevrijding zit er niet in.’

‘Ogenblik, 009.’

Bashir speurde het bos af naar een eventuele tweede bewaker. Hij herinnerde zich dat Bill Tanner hem en de andere nieuwelingen briefte over Rattenfänger. Bill had op de rand van het bureau voor in het instructielokaal gezeten en zijn mouwen opgerold alsof hij aan een verhaaltje voor het sla-pengaan begon, een eeuwenoude sage. ‘Rattenfänger is erop uit om geld te verdienen, of het nu is door losgeld voor een stad te eisen of hun diensten te verlenen aan de hoogste bieder. Elk lid deelt in de winst, als een duivelse marktplaats.’ Bill lachte om zijn eigen grapje, boog zich toen voorover voor het weerzinwekkendste deel. ‘Voor degenen die zijn gezakt voor Duits: *Rattenfänger* betekent rattenvanger, naar ‘De rattenvanger van Hamelen.’ Die naam kregen ze naar aanleiding van een bomaanslag op een schoolspordag nadat een Russische oligarch weigerde Rattenfänger te betalen voor het ontvoeren van de zoon van zijn rivaal. Ze doodden de zoon van hun eigen opdrachtgever, en zijn hele klas erbij, en werden betaald voor hun inspanningen door het oorspronkelijke doelwit. De vs bracht beide zakenmannen ten val met sancties. De rivaal haalt zijn schouders op en zegt: “Ik ben een zakenman. Meer niet. Als ze de duivel willen zien, dan mogen ze hem zien.” Maar daarmee overdrijft hij zijn positie. Hij is maar een volgeling. Rattenfänger is de ware duivel.’

009 wachtte nu op de duivel. M had geen toestemming gegeven om een revolver mee te nemen naar Syrië, voor het geval hij werd gefouilleerd als fotojournalist. Bashir was nu blij met het werpmes, dat hij had verborgen in de sluiting van zijn cameratas, in de wetenschap dat de douane het bij een handmatige controle zou houden om te voorkomen dat röntgenstralen de lenzen beschadigden. Rattenfänger had 008 vorige maand door het hoofd geschoten en in het struikgewas achtergelaten in de Centraal-Afrikaanse Republiek. En Donovan was steengoed geweest. Toch bukte Bashir, wrikte de RPK-74M uit de handen van de dode huurling en slingerde hem over zijn schouder. Daarna pakte hij de walkietalkie van de man, draaide het volume naar beneden en stak hem in zijn zak.

‘Thuisfront voor 009. Trek je terug. Ik herhaal: trek je terug.’

Bashir voelde zijn lichaamstemperatuur dalen. ‘Ik heb slechte ontvangst, zeg dat nog eens?’

‘Luister, 009, Rattenfänger moet de basis huren. Q zegt dat het Rattenfängers standaardwerkwijze is om minimaal dertig man op een compound

te stationeren, hoogstwaarschijnlijk aan de zijde van de Syrische Strijdkrachten. De kans op een geslaagde missie is minder dan nul. We weten niet eens of ze nog leeft. Het is al negentien dagen geleden. Je weet hoe de kansen liggen.’

Bashir beet op zijn lip. Hij vroeg zich af of Moneypenny in de gaten had dat ze verviel in de taal van een strateeg, de taal die ze gebruikte wanneer ze hem werkelijk wilde bereiken, de taal van een gokker – zijn taal. Dus: wat zou Bond zeggen? In het leven sta je altijd met zes-vier achter, Penny. Dat betekent niet dat ik van de speeltafel wegloop. Maar daar had hij niets aan. Wat zou 009 zeggen?

‘Zij is waardevoller dan ik. Dit is geen nulsomspel. Haar leven is het waard mijn eigen dood te riskeren.’

Witte ruis. Toen: ‘Hoe romantisch dat ook klinkt, 009, dit keer wint de bank. Trek je terug. Het is te gevaarlijk.’

Bashir klemde zijn kaken op elkaar. Wat nu? Haar voor dood achterlaten, als ze niet al dood was? Haar uitleveren aan de duivel, alleen om zijn eigen vege lijf te redden? Ontsnappen naar Istanbul, terug naar Londen, en dan de metro naar het kantoor aan Regent’s Park, zwijsend met de lift omhoog, de gang door lopen, de medelijdende of teleurgestelde blikken van de anderen ontwijken, Moneypenny’s begrip afwimpelen en tot slot geconfronteerd worden met M’s meelevende blik aan de andere kant van de tafel, zijn ‘volgende keer beter’, terwijl die volgende keer er natuurlijk niet zou komen, want Bashir zou haar niet gered hebben en tekort zijn geschoten tegenover James Bond.

Bashir rechtte zijn schouders. ‘Iemand zei ooit eens tegen me dat het altijd te gevaarlijk is. Dat is nou juist het leuke.’

‘Sid –’

Een zacht geluid, en toen kwam de strenge stem door. ‘009?’ Het was M. ‘Sir.’

‘Probeer het voor elkaar te krijgen. En kijk uit.’

Bashir grijnsde. ‘Sir.’ Hij hoorde Moneypenny bezwaar maken en tikte op zijn oortje om de discussie af te kappen over hoe gering zijn kansen waren. Dat was het moment waarop hij een schoen hoorde kraken in het kreupelhout.

Hij draaide zich om, trok het mes, wierp.

Een doffe dreun.

Bashir bekeek de stervende bewaker. Een tweede pion.

Hij trok zijn mes uit de borstkas van de man en liet de RPK-74M in een comfortabelere positie zakken. Hij fouilleerde de huurling, vond meer magazijnen, die hij in zijn zak stopte. De camera hing over zijn linkerschouder. Bashir hief hem op, schakelde over op infrarood. In het bos waren geen bewegende figuren te bekennen. Een ommuurde compound met één wachttorens bevond zich op de top van de berg, nog een kwartier steil klimmen. Bashir stelde scherp op de daar wachtende sluipschutter, en zette toen koers naar waar ze vermoedelijk de keuken hadden ingericht. In paramilitaire organisaties zoals deze zorgden plaatselijke bewoners voor het eten, meestal in slecht gebouwde ketens waar nauwelijks op regels werd gelet. Dat werd zijn strategie.

2

Het zwarte schaap

De compound besloeg een halvemaan van gekapt bos op de top van de berg. Binnen de muren was een tentenkamp opgesteld rondom een stenen kazerne. Aan de achterkant van de compound stond een soldaat, die de dienstingang bewaakte, steeds dezelfde paar maten van een liedje te fluiten. Hij leek zich de bridge niet te kunnen herinneren. Het zou hem niet lang dwarszitten. Hij zakte voorover.

009 ving de Makarov-PM van de man op voordat die tegen de grond kon kletteren. Het favoriete wapen van Sovjet-politieagenten, vóór Bashirs tijd. Acht patronen in het magazijn. Na het lichaam de schaduw in te hebben gesleept ontdeed hij de man van zijn jack en trok het aan. Hij maakte een omtrekende beweging naar de keuken, een tent met schots en scheef staande scheerlijnen als de verwarde tentakels van een dode octopus. Bashir dook naar binnen en trof de kok lezend op een veldbed aan – een magere man die, gokte Bashir, leefde van kliekjes. De kok sprong op. Met een hand bedekte Bashir de mond van de man. Met de andere hield hij het pistool tegen zijn slaap.

‘Eén kans,’ fluisterde Bashir, en hij schakelde over op Levantijns-Arabisch. ‘De achterdeur is open. Verdwijf stilletjes. Of sterf in de vlammen.’

De hand die Bashir over de mans mond geklemd hield, werd klam van het zweet. De kok knikte. Bashir liet los. De kok keek om zich heen, alsof de boel al vlam had gevat en hij overwoog wat hij moest redden. Toen keek hij Bashir in de ogen, en daarin leek hij iets te herkennen. Hij slikte, griste zijn boek mee en dook door de achteruitgang.

Bashir nam de keuken op. Hij wilde een zo groot mogelijke explosie. Als het goed was, zou die de meeste Syrische troepen van hun posten verjagen en minstens de helft van Rattenfänger, die het bevel zouden willen voeren in een crisissituatie. Hij ging ervan uit dat vier of vijf Rattenfänger opdracht hadden gekregen te allen tijde bij de gevangene te blijven, en dat ze niet in

beweging zouden komen, zelfs als de keuken eindelijk deed waar iedereen op de basis gezien de staat van de generator weleens over had gegrapt: in vlammen opgaan. Hun angst zou zijn dat het vuur oversloeg naar andere tenten, werd meegevoerd door de wind, zich nestelde in de bomen. Dan zou het bos hen uiteindelijk fataal worden, een trage ineenstorting van in lichterlaaie staande boomstammen.

Tja, het was nergens voor nodig om het subtiel aan te pakken. Hij trapt de benzinegenerator omver. De achterkant klapte tegen de grond. Vloeistof sijpelde over de aangestampte aarde. Hij klikte de achterkant van de camera open, peuterde de batterij eruit en mikte die in de magnetron. Hij stelde het ding in op één minuut, maximum vermogen – sowieso was dat ongeveer het punt waar zijn kookkunsten ophielden.

Bashir pakte een klein, naar uien ruikend mes uit de spoelbak en glipte weg door de achteruitgang. Na tweeënveertig seconden schoot een flits van hete lucht en vlammen uit de tent omhoog. Twaalf seconden later ging de hele keuken de lucht in, een withete schok in de nacht. De lucht gonsde, en toen klonk het geluid van rennende schoenen en schreeuwende soldaten.

Met gebogen hoofd sprintte Bashir naar de stenen kazerne, gebruikmakend van de paniek van rennende Syrische soldaten, die zijn jack zagen en geen argwaan koesterden. Binnen heerste de gebruikelijke ranzigheid van opeengepakte mannen. Hij snelde langs de officiersmess, waar een kaartspel was achtergelaten. Hij wilde net de volgende hoek omslaan toen er in steenkolenengels bevelen werden geblaft. Hij drukte zich tegen de muur en hield zijn adem in, terwijl minstens vijf Rattenfänger langsenden zonder om de hoek te kijken.

Op het moment dat de vijfde voorbijkwam, greep Bashir hem bij de kraag en rukte hem naar achteren. De man wrong zich in bochten, waarop Bashir zijn elleboog tegen zijn pols ramde. Geschrokken liet hij zijn wapen vallen.

Bashir zette zijn wapen in de buik van de man. ‘Breng me naar haar toe.’

Een korte aarzeling, daarna een knikje.

Bashir volgde de man dieper de kazerne in, links en rechts afslaand. De verlichting in de gang was uitgevallen en vervangen door het flikkerende bleekblauw van een noodaggregaat. Zijn oog viel op gevangenisatattoos die langs de nek van de man omhoogkropen.

‘Daar,’ fluisterde de soldaat. ‘Dat wijf zit daarbinnen.’

Bashir gluurde om de volgende hoek. Aan het eind van de korte gang bevond zich een afgesloten stalen deur.

‘Heb je de sleutel?’

‘Nee.’

‘En je begon zo veelbelovend.’

Bashir sloeg de man met de kolf van het wapen. Hij stapte over zijn bewusteloze lichaam de hoek om, piekerend over de afgesloten deur en het feit dat hij geen lading springstof had.

Hij slingerde net de RPK-74M naar voren toen hij de deur hoorde rammen. Hij trok zich terug om de hoek.

Drie soldaten kwamen naar buiten, draaiden de deur achter zich op slot en stelden zich ervoor op: de Rattenfänger-mannen die opdracht hadden de gevangene te bewaken.

Hij kon ze uitschakelen met een salvo van het machinegeweer, maar dat zou de anderen terugroepen – als ze het boven het geloei van de brand uit hoorden, tenminste.

De Rattenfänger die ongetwijfeld achter de deur een wapen tegen haar hoofd hield, zou het zéker horen. Een stalen deur kon niet al het geluid dempen. En de man zou zijn opdracht zonder meer uitvoeren, net als Bashir.

Stilletjes, dus.

Laten we het een ad-hoc-test noemen. Kunnen twee messen drie bewakers doden?

Bashir stapte naar voren en registreerde drie gemaskerde soldaten, strak van de spanning, vingers op de trekkers. Vóór een van hen een kik kon geven, wierp hij zijn eigen mes en het keukenmes, gericht op de linker- en rechterman. De man aan de rechterkant wankelde en viel, uitgeschakeld. Het keukenmes had een slechte gewichtsverdeling en trof de wang van de man aan de linkerkant. Hij stond op het punt te gaan brullen toen de middelste man zijn geweer hief. Bashir rolde naar voren, haakte een voet achter de enkel van de man en verbrijzelde zijn knie. Hij ging tegen de vlakte. Het geweer kletterde op de grond. Bashir trok het mes uit de wang van de linkerman en sneed zijn keel door, net toen hij overeind krabbelde. Bashir gaf een elleboogstoot naar achteren. De soldaat sloeg tegen de muur, zijn pistool trekkend voor een schot van dichtbij. Bashir beukte hem tegen de muur, niks sluis, gewoon de brute kracht van lijf tegen lijf. Bashirs ribben kraakten, braken nog net niet. Hij zette door.

‘Denk je dat je Rattenfänger hebt verslagen?’ siste de man. ‘Rattenfänger is onverslaanbaar.’

Bashir klemde zijn hand over de mond van de soldaat, net als bij de kok,

alleen liet hij dit keer niet los. De soldaat kronkelde en maaide om zich heen. Bashir zette door.

Toen de man in elkaar zakte, bracht Bashir hijgend uit: 'Ik geloof niet in sprookjes.'

'Ik zie dat u uw vijand niet de kans geeft zich over te geven, Mr Bashir.'

Bashir dook ineen, zich onzinnig genoeg schrap zettend voor een kogel in zijn achterhoofd. Die kwam niet. De volgende gedachte: ze weten hoe ik heet. Hij draaide zich om, zijn rug nu naar de stalen deur. Aan het eind van de korte gang stond een man wiens aanwezigheid het geraas van de brand irrelevant, zelfs belachelijk deed overkomen. Het was een beer van een vent, minstens vijftien jaar ouder dan Bashir. Hij had grijs stekeltjeshaar. Hij droeg het uniform zonder een vlaggetje van Rattenfänger. Hij had abnormaal lange armen, zijn lege, langs zijn zij hangende, abnormaal grote handen leken ergens op te wachten. De strepen op zijn schouder gaven aan dat hij een kolonel was. De koning, en waarschijnlijk de enige die wist wie Rattenfänger financierde, wie de baas was. In het flikkerende licht zag Bashir dat de man toegeeflijk stond te glimlachen.

De kolonel gebaarde naar de lichamen. 'Niet erg sportief. Ik dacht dat jullie Engelsen regels hadden.'

'Ik heb maatschappijleer overgeslagen,' zei Bashir, en hij gaf het keukennes een zwieper.

De kolonel plukte het uit de lucht. Hij lachte en woog vervolgens het lemmet in zijn grote handpalm. 'Ik raad je aan de volgende keer een groter mes te stelen.'

Bashir stond op het punt de Makarov-PM te trekken en af te vuren toen hij dacht aan het wapen tegen haar hoofd, vlak achter de deur.

'Je hoeft je niet in te houden,' zei de kolonel. 'Het maakt niet uit wie het hoort. Ze is al dood.'

Bashir wankelde even, plantte toen zijn voeten op de grond. 'Ze is een waardevolle gijzelaar. Jullie zouden haar zo lang mogelijk in leven houden.'

De kolonel haalde zijn schouders op. 'Ze brak.' Hij zei het luchtig, alsof ze het over een kapotte fiets hadden. 'We kregen los wat we wilden en hebben het lijk uit de weg geruimd.'

Bashir spitste zijn oren, in een poging geluiden achter de deur op te vangen. Die waren er niet.

'En nu,' zei de kolonel, 'hoeven we alleen jou nog te breken.' Hij gooide het mes weg en kwam dichterbij, zijn armen nog steeds losjes langs zijn zij.

Zijn instinct zei Bashir te schieten. Er kwam geen enkel geluid van achter de deur. Ze was dood. Hij was te laat, en ze was dood. Maar hij trok het wapen niet. Zijn missie was om haar thuis te brengen. Wat maakte het uit dat deze man zei dat ze dood was? Iets wat vrijwel honderd procent zeker was hoefde niet per se te gebeuren.

Bashir hurkte in de krav maga-starthouding. Hij haalde uit met een rechtse. De kolonel ontweek hem, sneller dan Bashir had verwacht, ondanks zijn omvang. Toen schoot zijn hand uit, de vingers strak, en trof Bashir op de armplexus.

Bashir ging bijna over zijn nek. Zijn rechterhand was gevoelloos, wilde geen vuist meer vormen. De schok sneed door hem heen.

De kolonel raakte Bashirs scheenbeenspier met zijn schoen. Bashir zakte op zijn knieën. Hij haalde uit met links.

De kolonel onderschepte de stoot en boorde zijn duim tussen Bashirs vingers. Bashirs hand was plotseling krachteloos, doordat zijn zenuwen waren lamgelegd. De kolonel stootte met een knokkel achter Bashirs oor, precies in de holte tussen kaak en hals. Bashir kreeg geen lucht. Hij kon zich niet bewegen. Hij was verlamd.

De kolonel snoof. Hij greep Bashirs kraag en rukte. Bashir bungelde aan zijn vuist. De tranen liepen uit zijn ogen.

‘Dit maakt geen goede indruk,’ zei de kolonel. ‘Totaal niet. Mij werd wijs-gemaakt dat je iets bijzonders was. 009: het nieuwe raspaardje van Her Majesty’s Secret Service. Strategisch, sluw, meedogenloos. Cum laude afgestudeerd aan King’s in filosofie en wiskunde. Vasthoudende vechter. Hoge pijngrens. Een veelbelovende jongeman met een grote toekomst als beroepsmoordenaar. Enige zwakke punt: dat bréin van hem, dat hem ertoe beweegt dingen te doen waar een normale sterveling voor zou terugdeinzen. Maar dit wat je nu gedaan hebt, dit te ver doordenken, lijkt heel erg op helemaal niet nadenken. Je doet je naam geen eer aan, jongen. Het is je niet eens gelukt om voor haar te sterven. Je bent te laat. Je bent tekortgeschoten tegenover haar. En nu schiet je tekort tegenover mij. Kom op, man. Hup, hup, je moet het spel wel meespelen – zou M dat niet zeggen?’

Vanbinnen maaide Bashir om zich heen, maar zijn ledematen reageerden niet. Hij was vleugellam gemaakt met slechts een paar stoten. Angst en afschuw vervulden hem.

Denk aan je training. Denk aan Bonds woorden. In het binnenste van elke agent bevindt zich een stormkamer: in de tropen de kamer midden in

het huis die leeg wordt gehouden voor wanneer een storm de hemel door elkaar begint te schudden, zodat het gezin zich erin kan terugtrekken zonder bang te hoeven zijn voor rondvliegende stoelen of de granaatscherven van kapot aardewerk. De stormkamer binnen in jou is wit geschilderd, zo smetteloos dat het straalt. Daar trek je je terug wanneer je een situatie niet meer in de hand hebt en er geen andere stappen kunnen worden ondernomen – trek je daar terug en wacht tot de storm is uitgewoed, tot het moment waarop je naar buiten kunt stappen en de hemel kunt vragen: ‘Is dat alles?’ Het moment waarop je kunt zeggen: ‘Kom maar op, ga zo hard tekeer als je kunt, ik kan het hebben.’ Dus trek je terug in je stormkamer en wacht tot je zenuwen weer functioneren. Die trekken weer bij, en dan steek je je duim in de ogen van deze man. Doe tot die tijd de deur op slot, Sid. Doe in godsnaam de deur op slot.

‘Wat zou die beste Moneypenny denken, als ze je nu kon zien? Haar fonkelnieuwe speeltje, ter vervanging van alle speeltjes die ze is kwijtgeraakt, maar jij bent kapot uit de doos gekomen. Het zwarte schaap van ’s werelds terroristen en misdadigers?’ Hij lachte. ‘Je bent gewoon een bang jongetje dat hoopt dat mama hem komt redden – en weet dat het nooit gaat gebeuren.’

De stormkamerdeur vloog open. De storm kwam binnen.

Bashir schopte van zich af, gericht op het kruis van de kolonel. De kolonel greep zijn enkel en smeed hem tegen de muur. Bashir zakte tegen de vloer.

Hij probeerde zijn armen te verplaatsen toen de kolonel op zijn plexus solaris stampde, met de kracht waarmee hij een kakkerlak zou vermorzelen.

Bashir raakte bijna buiten westen.

Toen de kolonel een knie op zijn borst zette, voelde het gewicht als een oceaan. Bashir probeerde hem van zich af te krijgen, maar hij kreeg geen beweging in het monster – hij kon zich niet bewegen.

Handen als roze reuzenkrabben sloten zich om zijn hals.

Hij kon niet schreeuwen.

De muren van Bashirs stormkamer bezweken. Ze was dood. Hij had het laten afweten. Hij kon niet bewegen, kon niet ademen, kon niet schreeuwen. Hij was een kind, schreeuwend van angst dromen na zijn moeders begrafenis. Er hurkte een kwaadaardige geest op zijn borst. Ondanks al zijn gebeden was het niet zijn moeders geest die terugkeerde om hem te troosten, maar iets wreeds en hatelijks, en zijn moeder kwam niet terug om hem te redden.

Zo zou hij sterven. Weer een kind. Een mislukkeling. Alleen.

Terwijl het licht wegstierf, zag Bashir een tattoo over de borst en hals van de kolonel. Een doodshoofdvlinder. Zijn moeder had haar tuin ingericht om vlinders te trekken en Bashir had hun namen geleerd. *Moet de tattoo doorgeven aan M*, dacht Bashir, en hij lachte zichzelf vervolgens uit. De vleugels van de vlinder trilden toen de pezen in de kolonels hals opzwellen, en begonnen daarna te fladderen toen de kolonel begon te hijgen, niet van de inspanning – hij maalde niet om Bashirs protesten – maar van verrukking. De vlinder kwam dichterbij. Hij wilde hem smoren. Het monster leek zijn laatste ademteug te willen drinken. De vingers knepen. Bashir kreeg geen lucht. Hij kreeg geen lucht.

Een enkel schot.

De vlinder was in paniek, hete vleugels tegen zijn gezicht, en vloog toen weg.

Bashir hapte naar lucht, kreeg de scherpe geur van kruut binnen.

De kolonel lag op zijn zij naast hem. Onder hem vormde zich een plas bloed, waarvan de warmte Bashirs vingers weer tot leven bracht.

Zijn longen vulden zich met lucht. Zijn maag draaide om. Zijn zenuwen brandden. Hij ging rechtop zitten.

003 stapte door de rook.

Bashir liet zijn hoofd tegen de muur rusten. Ademde uit. Probeerde te lachen. ‘Ik ben hier om jónu te redden.’

Harwood glimlachte terug. ‘Dat zie ik, ja.’

Ze stak een hand uit. Bashir huiverde toen hij zijn arm bewoog, haar hand pakte en trillerig overeind kwam. Hij keek over haar schouder. De stalen deur was open, erachter een ruimte zonder ramen, een stoel met riemen over de rugleuning, een tafel met een doos gebruikte injectienaalden en een man liggend op de vloer, bloedend uit zijn slaap.

‘Je hebt iets fraais van de kamer gemaakt,’ zei hij.

Haar ogen glinsterden in het schemerlicht. ‘Ik dacht wel dat het je zou bevallen.’

‘Heb je plannen voor vanavond?’

‘Wat had je in gedachten?’

‘Wat dacht je van ontbijt in Istanbul?’